

πρόχειρη την καλή δουλειά μόλις αρχίζει να καρποφορεί. Γιατί οι Σπαρτιάτες με τον Κλεομένη ξεκίνησαν άξια και με τα όπλα καθόρθου να διαλύσουν την Όμοσποντία. Ξανακουτήθηκε και μεν λίγο κατόπι, όμως με ξένη Μακεδονική άρωγή κι επέμβαση, και λοιπόν χωρίς ανεξάρτητη ζωή έτοιμο λίγο μαράθηκε και τέλος έπεσε σπλάθα των Ρωμαίων. Και τί τάχα κέρδισαν οι ζηλότονοι Σπαρτιάτες; "Όπως οργά τυχάρη, ξμειναν με την κακία τους, γιατί, νικημένοι από τους Μακεδόνες, άγωνίστηκαν πιά τελεσιδικά και καπάντησαν περασμένα μεγαλεία.

Τέλιωσα άφ'ό το μέρος του Όδοιπορικού μου κάπως παραξικάρδια. Μά τί κι γίνεται; Τέτια είναι και είναι τα δικά μας. "Αν δέν είτανε, δέ διέ κατανοούσαμε από το πιο μεγάλο της Έθρώλης και το πιο πολιτισμένο έθνος του κόσμου σε ένα από τα πιο μικρά και λιγότερο μορρωμένα Έθρωπαϊκά έθνη, όπου ακόμα εισάγονται νόμοι γυλακιστικοί της διάνοιας και όπου μέσα από της επισιότηης τα σπλάγνα ξεσπάει πισωδρομιακός άράπικου Μεντροσεά.

(Συνέχεια)

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

«Μαζί μου έλάτε όλοι
πιδ κοπιάζετε.....»

Ό Χριστός δέν αναστήθηκε. Άκόμα δέν αναστήθηκε ο Χριστός.

Αϊώνες κι άπαιώνες τώρα, εκεί, στο ψήλωμα του Γολγοθά, ένας σταυρός περήφανα όρθοστυλωμένεται, και πάνω του καρφομένος ο μέγας της Άγάπης κήρυκας καρτερεί, αϊώνες κι άπαιώνες τώρα, να τον πιστέψει ο κόσμος και νάρθει να τον κατεβάσει από το σταυρό.

Κι ο κόσμος που λέγεται Χριστιανικός, και πούνα άρπαγας, έγωιστής, κοκός, άλλονε Θεό λατρεύει, κι άπ' άλλουνοϋ Θεού τραδιέται τα κηρύγματα.

Άντικρδ στο Γολγοθά, σε ψήλωμα πάλι, σε μέρος ξέφωτο, όρθοστυλώνεται πάνω σε χρυσαφένιο δομίο, του Έγωισμοϋ το είδωλο, στο σμάλο και στο χρυσάφι δουτηγμένο. Κι ο κόσμος προσεύκεται νύχτα μέρα μπροστά σ' αυτό το είδωλο, κ' έχει τη ράχη του γυρισμένη στο μάρτυρα του Γολγοθά.

Και μια μέρα όρισμένη της χρονιάς, ο κόσμος αυτός, ο Έγκλάτης, ο δουτηγμένος στο Συμφέρο και στην Άμαρτία, καμώνεται πώς άπαρνιέται το Είδωλο και τραδιέ, σε μακριά λιτανεία, με τους κολασμένους παπάδες του μπροστά — και τραδιέ προς το Γολγοθά, και κει καμώνεται, με ψευτοδάκρια και με ψευτομετάνειες, πώς άνασταίνει το μεγάλο το Μάρτυρα.

Και τότες ο Χριστός, φρίττοντας μπροστά σ' αυτό το άγριο άναγέλασμα που του γίνεται, σιγολέει περίλυπα από το σταυρό του :

— Πατέρα μου, ά γίνεται, άς περάσει πέρα μου το ποτήρι αυτό !

Γιατί το πιο φαρμακερό ποτήρι του το ποτίζει κάθε χρονιά, τέτια μέρα, ή άχάριστη ανθρωπότη μ' αυτό το άναγέλασμα της το άγριο.

— Χριστός άνέστη ! Ξελαρυγγιάζονται οι ψευτοχριστιανοί. Και μ' Όσανά και βάγια, χοροπηδώντας και χχανίζοντας, στρώνονται στο γιορτάσι, κάτω άπ' το Σταυρό, και μεθοκοπούν, και γιομίζουν από κίνσσα σφαχτών κι από καπνο πιστολιών τον άγέρα. Και σε κάθε τσούγγρισμα ποτηριοϋ, και σε κάθε ξεκολιασμα άρσιοϋ, και σε κάθε γιορτάσιμη κουμπουριά, μια δραχνή κραυγή ακούγεται :

— Χριστός άνέστη !

Κι ο Χριστός τους θαρεί με θλιμμένη ματιά από

το σταυρό κι άνει το στόμα του και τους άρωτάει :

— Τί είστε σεις; Τί ζητάτε δώ ;

Και του άπαρνιούνται χοροπηδώντας κι οϊθλιάζοντας :

— Είμαστε Χριστιανοί !... κ' ήρθαμε το Χριστό μας νάναστήσουμε....

Από δάκρια τότε καρτερά κυλούν άπ' τα μάτια του. Απο δάκρια, που οι ψευτοχριστιανοί δέν τα βλέπουνε, δέν τα είδαν ποτέ. Δέν τα βλέπουν τα θεία δάκρια, καθώς δέν ακοϋν και τη λυπημένη του τη φωνή, που τους λέει :

— Πηγαίνετε από μένα, κατάρατοι, στη φωτιά την αιώνια, την έτοιμασμένη του Διαβόλου και των άγγέλων του. Γιατί πείνασα και δε μου δώκατε να φάω διψασα και δε με ποτίσατε. Ξενος είμουν και δε με περιμαζέψατε. γυμνος και δε με ντύσατε. άρρωστος και σε φυλακή και δε με κοιτάξατε. Ω γενιά άπιστη και στρεβλή, ως ποτε θα μένω μαζί σου ;

Και το γλεντοκόπι εξακολουθάει. Και το Χριστός Άνέστη, άνάκατο με κουμπουριές και με βλαστήμιες, γιομίζει τον άγέρα. Και τα δάκρια μένουν κρυσταλλωμένα στο θείο πρόσωπο, πούχει ματωμένο το μέτωπο και σμυγμένα τα χείλια σ' άπελπισιάς πικρόγελο.....

Κι ο σταυρός μένει όρθοστυλωμένος στο Γολγοθά, αϊώνες κι άπαιώνες τώρα, και ή θλιμμένη ματιά του Μάρτυρα αναγαλλιάζει ξανοίγοντας, κάτω εκεί, στους ολοπράσινοϋς κάμπους της Γερουσαλήμ, την άληθινή του έκκλησιά που χιζεται.

Άπ' όλα τα έθνη κι άπ' όλες τις φυλές της γής είναι μαζωμένοι εκεί οι άκούραστοι χειρομάχοι. Από του Βοριά τις παγωμένες χόρρες κι άπ' της Άφρικής της πυρωωένες άμμοσουλές. Όθραίοι κι Άρμένηδες και Τουρκοί. Της Ανατολής Άκρίτες λιονταρόψυχοι και της Φραγκίας άρχοντοπούλα. Έργάτες πούχουν τα χέρια τους ροζωμένα και σοφοι πούχουν το νού τους πλημμυρισμένο από φως. Πέρσες που στην πατρίδα τους προκυνούν τον Ήλιο και Ίντοι που οι δικοί τους λατρεύουν το Βισνοϋ και Κινέζοι που την άπέραντη χώρα τους ο Κομφούκιος θεακρατάει, Πατριώτες κι άδερφοι και σύθησοκοι κράζονται άναμεταξύ τους, γιατί μια πατρίδα έχουν και μια θρησκεία και μια φαμελιά — γιατί νιώθουνε για πατρίδα τους τη γής άλάκρη και για θρησκεία τους την Άγάπη και για φαμελιά τους όλους τους ανθρώπους που κατοικούνε πάνω στη γής.

Ἄπ' ὅλες τὶς φυλὲς καὶ ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς εἶναι μαζωμένοι ἐκεῖ οἱ ἀκούραστοι χερσάχοι. Καὶ χτίζουνε, νυχταμέρα δουλεύοντας, τὸ βαδιοθέμελο καὶ ἀστερογεῖτονα τῆς Ἀγάπης καθό. Καὶ δουλεύουνε, βλέποντας κατὰματα τὸ Γολγοθὰ, καὶ προσεύκονται δουλεύοντας, καὶ λένε :

— Προσκυνοῦμε σε, μεγάλε ἀδερφέ, καὶ δοξάζομε σε. Καὶ τὸ ἔργο σου ποὺ κήρυξες καὶ ποὺ ὄνειρεύτηκες, τὸ ἔργο σου αὐτὸ, ποὺ μὲ τὸ αἷμα σου τὸ ξετίμητο ἀγάμισες, τὸ δουλεύουμε σήμερα ἡμεῖς καὶ ἀγωνίζομαστε νὰν τὸ στήσουμε περήφανο πάνου στὴ γῆς. Ἐργάτες λεγόμαστε καὶ ὄχι Χριστιανοί — γιατί ἐργάτης καὶ Σὺ εἶσυνα καὶ μὲ τὸ φραγγέλι ἔδιωξες μέσ' ἀπὸ τὸ νὰν τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς Ὑποκριτάδες, ποὺ ξαναμπήκανε σήμερα μέσα στὸ νὰν καὶ καπηλεύονται, μ' ἄλλο ὄνομα, κάθε σταγόνα τοῦ τίμιου αἵματός σου. Ζοῦμε ὄξω ἀπὸ τὴν κοινωνία τους, γιατί τὴν κοινωνία αὐτὴ ἡμεῖς τὴν ἀρνιόμαστε καὶ ὁ Νόμος τους δικός μας Νόμος δὲν εἶναι, ἀφοῦ διαφεντεύει τὸ Ἄδικο, καὶ ἀφοῦ κάτου ἀπ' αὐτόνε οἱ λαοὶ ἀλληλοσπαράζονται καὶ τὸ δίκιο τοῦ ἀδυνατότερου καταπατῆται. Ἐμεῖς, ὄλο μπροστά, πρὸς τὸ Φῶς, πρὸς τὴν Ἀλήθεια τραβάμε, καὶ μὴ μέρια ἡμεῖς θὰ σὲ κατεβάσουμε ἀπὸ τὸ σταυρὸ καὶ μεῖς θὰ σ' ἀναστήσουμε—ὅταν ἀναστηθεῖ καὶ ἀπλωθεῖ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὴ γῆς ἡ ἈΓΑΠΗ.

Κι ὁ Χριστός, βλέποντας τοὺς ἐργάτες νὰ δουλεύουν ἀκούραστα, καὶ ἀκούγοντας τὴν ἀγνὴ τους προσευκὴ, τοὺς κράζει χαρούμενα :

—Μαζὶ μου ἐλάτε ὄλοι ποὺ κοπιᾶτε καὶ ὄσοι εἰστε φροτωμένοι, καὶ γὰρ οἶς ξεκουράζω. Σηκώστε τὸ ζυγὸ μου ἀπάνω σας, καὶ μάθετε ἀπὸ μένα, γιατί ἡμερος εἶμαι καὶ μὲ ταπεινὴ καρδιά, καὶ θὰ θρεῖ ξεκούρασμα ἡ ψυχὴ σας. Τί ὁ ζυγός μου εἶναι καλός καὶ ἀλαφρὸν τὸ φόρτωμά μου. . . .

Καὶ τοὺς λέει :

— Ἐλάτε οἱ βλοημένοι τοῦ Πατέρα μου, κληρονομήστε τὴ βασιλεία ποὺ οἶς ἐτοιμάστηκε ἀπὸ τὸ θεμέλιωμα τοῦ κόσμου. Γιατὶ πείνασα καὶ μοῦ δώκατε νὰ φάω· δίψασα καὶ μὲ ποτίσατε· ξένος εἶμουν καὶ μὲ περιμαζέψατε· γυμνὸς καὶ μὲ ντύσατε· ἀρρώστησα καὶ μὲ κοιτάξατε· φυλακὴ εἶμουν καὶ ἤρθατε νὰ μὲ δεῖτε. . .

Καὶ οἱ ἐργάτες ξακολουθοῦνε νὰ δουλεύουν καὶ νὰ προσεύκονται. Καὶ ὁ Χριστός, ψηλώνοντας τὰ μάτια του πρὸς τὸν Οὐρανὸν, σιγολέει μὲ κατάνυξη :

— Πατέρα μου, δὲ χύθηκε ἄδικα τὸ αἷμα μου, καὶ βόηθα τοὺς ταπεινοὺς αὐτοὺς ἐργάτες ποὺ δουλεύουν σήμερα, ν' ἀπλώσουν στὴ γῆς τὴν καινούργια θρησκεία — τὴ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΜΟΥ.

1909

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Οἱ «Μυρολόγηστρες» τοῦ Μπαρμπύς.— Τὰ καινούρια ποιήματα τοῦ Φιλέα Λεμπέγκ.— Ὁ Γκιωτιέ-Φεριέρ καὶ τὸ ἔργο του.— Οἱ Ἰάλλοι γὰρ τὸ Σααδῆ.

— Ἐπειτ' ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνια ξαναβγήκανε σὲ διβλίο οἱ «Μυρολόγηστρες» (Pleureuses) τοῦ Ἀνρὸ Μπαρμπύς, ποὺ στὴν πρώτη τους ἐκδοσὴ δὲν εἶχανε διαβαστεῖ οὔτε ἐχτιμηθεῖ, ὅπως πραγματικὰ τοὺς ἔ-

ξιζε. Μ' αὐτὸ, τὸ μοναδικὸ του ἄλλως τε ποιητικὸ τόμο, ντεμπούταρσε στὰ 1895 στὴ φιλολογία καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη του αὐτὴ δουλειὰ θὰ μπορούσε κανεὶς ν' ἀνακαλύψει τόσο εὐκόλα, ὅσο καὶ τὰ λάθη του, τὶς ἀφελές ποὺ ἔκαναν τὸ σιμερινὸ ἔξοχο ρομαντικὸ γράφο. Ὅταν ὁ Μπαρμπύς ἔγραφε τοὺς πρώτους αὐτοὺς καὶ τελευταίους τοὺς στίχους, εἶτανε μόλις εἴκοσι χρονῶνε, καθὼς ἀναφέρει καὶ ἡ σημείωση τοῦ ἐκδότη, καὶ ἡ χαρὰ ὅπως καὶ ἡ λύπη εὐκόλα ξεμπαινᾶν καὶ διαδεχόντουσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη στὴν καρδιά του. Γιατὸ καὶ τὰ τραγούδια του μοιάζουνε τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο στὴ δύναμη, καὶ οἱ στίχοι του εἶναι μελαγχολικοὶ ἢ γιομάτοι νοσταλγία, καὶ δείχνουν μιὰ συνηθισμένη λύπη, μιὰ λύπη παιδιακίσια ποὺ τὸ παραμικρὸ μπορεῖ νὰν τὴ διασκεδάσει καὶ νὰν τὴν μετατρέψει σὲ χαρὰ.

— Μιὰ βαθειὰ, μιὰ τραγὴ τρυφεράδα, γιομάτη ὄρμη καὶ γιομάτη φρόνηση, χρωματίζει τὸ νέο ποιητικὸ ἔργο τοῦ Φιλέα Λεμπέγκ. Μὲ τὴ «Μεγάλη του συμπόνια» (La Grande Pitié) ποὺ γράφτηκε ἀπὸ τὸ 1914 ἴσαμε τὸ 1918 καὶ τὸ δεύτερο τόμο του οἱ «Σκλαβιές», δείχνει πόσο βαθειὰ συμπονεῖ στὶς λύπες τῶν ἀδερφῶν του ποὺ τὸν περικυκλώνουν, στὴ βουβὴ ἐπανστατικότητα τῶν στρατιωτῶν ἀπὸ τοὺς ἔπολους ἀπαιτοῦν τὴ θυσία, ποὺ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν ἔαίρουνε γὰρ ποῖο σκοπὸ καὶ γὰρ ποιοὺς πολεμοῦν καὶ χάνουν ἄδικα τὸ αἷμα τῆς καρδιάς τους, γὰρ τοὺς πληγωμένους ποὺ ὑποφέρουν, ποὺ κλαῖνε καὶ ποὺ δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ φωνάξουνε στοὺς δολοφόνους τοὺς «ἀτάτω», γὰρ ὄλους ἐν γένει τοὺς νεκροὺς, νέους καὶ γέροντες, ὁμορφους καὶ ἀσκημούς, ποὺ χάθηκαν ἄδικα, χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ κάνουν κανένα καλὸ στοὺς ὁμοίους τους. Μὲ τί πόνο, μὲ τί ἀπλότητα καὶ πόσο φινικά περιγράφει τὴν ἀτελειοσύνην του, ἅμα βλέπει τὶς ἐρειπωμένες πολιτείες καὶ τὰ ἐρειπωμένα κορμιά νὰ σέρνονται στοὺς δρόμους, ἐνὼ κάμποσα χροῖα πρὶν εἶτανε γιομάτα ζωὴ, γιομάτα ὄρμη καὶ θάρρος. Ἐπὶ τῶρα νὰ γέρονται τὸ κεφάλι μ' ἀτελειομένη τὴν καρδιά, γιατί ἡ θυσία τους ὄνηρε ἀνώφελη, γιατί δὲν ἄφησε πίσω της παρὰ χαλάσματα ὄλικα καὶ ψυχικά. Μὰ, καὶ μ' ὄλη αὐτὴ τὴ δυστυχία ποὺ τὸν τριγυρνᾶ, μ' ὄλα τὰ δάκρια ποὺ χύνει γὰρ τὴν ἀνθρώπινη καταστροφή, ἐλπίζει πάντα, ἐλπίζει σ' ἓνα μέλλον εὐτυχημένο, σὲ μιὰ γενικὴ ἐπανάσταση, ποὺ νὰ διώξει μιὰ γὰρ πάντα ἀπὸ τὴ γῆς τὰ μίση τὰ ἀπάνθρωπα καὶ νὰ στήσει στὸ θρόνον τὴν Λευτεριά, ποὺ τὸσες ἐλπιδες καὶ τὸσες ἐλκυστικὲς ὑπόσχες ἀπὸ τῶρα μᾶς δίνει :

Ἄπ' τὸ κορμί σου, ποὺ ἀνθρώπινο σαρκεῖ τῶνε πετρῶ. Καὶ ματωμένο καταγῆς κοίτεται, θὰ φτωρώσει. (σει. Ὡ Γαλλία,—καὶ στὸ μέλλον τὸ βαθὺ θὰ σοῦ γελᾶσει— Τῆς Λευτεριάς τὸ λούλουδο, τὰ πάντα νὰ εὐωδιάσει.

—Μὲ ὄλη τὴν ἀγάπη τὴ θερμὴ ποὺ, ζώντας ὁ Γκιωτιέ-Φεριέρ, εἶχε στὸν πρῶτο καὶ κυριώτερο ὄδηγὸ του, στὴ λυρικὴ ζωὴ, στὸ Φρανσουὰ Κοπέ, δὲν ἔπειτα ὅτι καὶ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ ὄδηγού του, βάλθηκε νὰν τὸ μιμηθεῖ. Βέβαια, δὲν μπορεῖ νὰν ἠρηθεῖ κανεὶς πῶς σὲ μερικὰ σημεῖα οἱ κλίσεις τους εἶναι ὁμοίαι, ἀλλ' ὁ Γκιωτιέ-Φεριέρ, σὰ νεότερος καὶ σὰν ἐπιδέξιος τεχνίτης καὶ χειριστὴς τοῦ στίχου, ἔφερε τὴν ποιησὴν του σὲ πλεονέστερους ὄρζοντες, πρὸ μοντέρνων καὶ πρὸ βαθείων καὶ λίγο ἀκόμη θάρσανε στὴν τέχνη τὴν τελειότητα τοῦ Πιὸλ Βερλαῖν ἢ καὶ ἐπιτέλους

του Φρανσις-Ζάμ. Ο Γκωτιέ-Φεριέρ δεν είτανε ποιητής επαναστάτης. Είτανε άγνός και άδολος δοίλος της τέχνης. Άγαπήσε την όμορφιά, την έξησε, έξησε γι' αυτή, και την τραγούδησε μέσα στα σονετα του που βγήκανε, τώρα με το σκοτωμό του, σε διθλίο, με τον τίτλο «Ο σπασμένος καθρέφτης».

«Μία σφαίρα έχτρική, — γράφει ο Άλβέρ Σορέλ στον πρόλόγο του, — τον χτύπησε στις 17 του Γιούλη 1915 κ' έβαλε τέλος στη ζωή του, ενώ αγωνιζότανε για κάτι που είταν άξιο της ώρας της του ψυχής, κ' έτσι ή τελευταία του πνοή είταν το όμορφότερο τραγούδι που θα όνειρευότανε ποτέ να γράψει».

— Με τη «Μελέτη του για τον ποιητή Σααδής, ο Άνρ Μασσέ ξετάζει το έργο του Πέρση συγγραφέα και ποιητή και τον κατατάζει ανάμεσα στους τούρκους ήθικογράφους. Ο Σααδής είτανε ο πρώτος ανατολίτης που τραγούδησε την ήθική, και ή ήθική του αυτή δεν είτανε δογματική και άυστηρή, μα προσήγη και χαριτωμένη. Πρώτος ό Σαιν - Λαμπέρ μετάφρασε τους μύθους του στα γαλλικά, και πολλοί, ανάμεσα τους, ξεχωριστά ό Ντιντερό κι ό Βολταίρος, μίλησαν με θαυμασμό για το έργο του ως ποιητή και για το χαριτωμένο ανατολίτικο στίλ του. «Άλήθεια, ό Σααδής είναι ένας από τους δικούς μας», είπε κάποτε ό Ρενάν. Κι ό Μπαρμπιέ ντε Μεϊνώβ έγραφε : «Βρίσκουμε σ' αυτόνε σημάδια που μās θυμίζουν τη λεπτότητα του Όράτιου, την εύκολη κομψότητα του Όβιδίου, τη σατυρική τέχνη του Ραμπελάι και την αγαθοσύνη του Λαφονταίν».

GRAZIELLA

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΦΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ του Κάρλ Μάρξ, περίληψες Πούλου Λαφάργκ, μετά πρόλογου Β. Παριτός. — Έκδοτικός όικος «Έλευθεροδόκτηρ», — Δραχ. 5.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ

τους συντρομητές των επαρχιών και του έξωτε- ρικού που καθυστερουνε τη συντρομή τους, να μās την έμβάσουν το γληγορότερο, για να μη βρεθοόμε στή δυσάρεστη θέση να πάψουμε να τους στέλλουμε το φύλλο.

Χ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & ΣΙΑ

Όσοι έγγράφουν ένα συνδρομητή στο «Νουμά» παίρνουν για δώρο 5 δραχ. βιβλία από τις εκδόσεις του «Άθην. Βιβλιοπωλείου».

Όσοι έγγράφουν 2 συνδρομητές στο «Νουμά», παίρνουν για δώρο 10 δραχ. βιβλία από τις εκδόσεις του «Άθην. Βιβλιοπωλείου».

Άνάλογα παίρνουν όσοι έγγράφουν τρεῖς και περισσότερους.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Νικ. Βασ. Μπαρ παιδί, κάτι άρχινάς να πεις, μα τα θαλασσόνεις άμέσως. Νά, και ή άπόδειξη :

Πέλαγο γαλαζόνερο, με τ' άσπρα σου χειλάκια (!!) μ' άφρονς σιεφανωμένο.

Χωριό μου, με τα όμορφα και τάσπρα σου σπιτάκια, όροσοπαζρονιμένο.

Περιβολάκια μου μικρά λουλουδοφοροτομένα με πρώινες πρασιές,

πόσες φθέρές δε φέρατε σεμένα άδερφομένα χ' αρου μέρες βολές (!!!)

Και του χρόνου λοιπόν..... να μās στείλεις καινούρια και καλύτερα. — κ. Στ. Αγ. Μα του κάτου κάτου, φίλιτα, όστε καιρό έχουμε όστε νεύρα τόσο γερά για νάντεχουμε στού καθενός τις έμμετρες και πεζές άλυσίβες που μās χύνει κατάμουτρα. Λογαριάζουμε μάλιστα, και γλήγορα θάν το πραγματοποιήσουμε, πός δε θα διαβάζουμε τίποτα από όσα μās στέλλονται, ά δάν έχει ό φάκελλος μέσα, πέντε δραχμές για το κάθε ποίημα και δεκα δραχμές για το κάθε πεζό. Έτσι μοναχά θα γλυτώσουμε από τον κατακλυσμό της φιλολογικής άλυσίβας που μās έπνιξε κλπ. Γιατί δέν προτιμάτε τη «Μούσα»; Είναι περισοπούδαστο περιοδικό, ουβαρότερο μάλιστα κι από το «Νουμά». — κ. Δηξουρώτη. Νά προσέξεις λίγο άκόμα και κάτι θα καταφέρεις με τον καιρό. Πρωιτό να εξηγείς και μερικά πράγματα που δε χρειάζονται εξήγηση. Α.χ. σά γράφεις «ό άσπρος και μαύρος καιρός» πρωιτό να βάζεις σε παρόνθεση «σύννεφα». Το καταλαβαίνουμε. — κ. Έρκ. Βογ. Συγκλητικό το έλεγχο σου στην άμοιση τη Μαρία, μα όχι και πολύ πιτυχημένο. Φαίνεται ό πόνος που δοκίμασες για το θάνατό της δε σ' άφισε να ξεστερώσεις καλά δε, τι αισιάνθημες. Γ' ά τάλλο που μās ρωτάς, θα μπορούσες άξιάλογα ναν τάψσεις φτωχιά άρρανούλα και γλυκειά άδερφούλα, άφου τα δυό σα κάνουνε αντίληση και άκογονται σά μια σιλαβή. — κ. Βαγ. Φαντ. Πολλά μās ζητάς, όστόσο..... καλή ή τομή, το σόνετο κάτι λέει και ή άφεντιά σου είσαι «φερέλιδας», με το συμπάθειο!

ΝΕΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

- ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ (Έκδοση «Τύπος» 1919 Δρ. 3 — ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΜΟΣ Α' (Ζωντανοί και πεθαμένοι — Οι Άλυσίδες — Στήν όξόπορτα). Έκδο- ση «Εταιρίας «Τύπος» 1920. > 6 — ΠΛΑΪ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ (Ρομάντζο) 1920 > 3 — Ο ΛΥΤΡΩΜΟΣ (δράμα) > 3 — Βρίσκονται στο «ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ» — Όδός Σοφοκλέους 3. —

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Η «ΝΙΟΤΗ», ΜΗΝΙΑΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΔΡ. 15 ΔΙΕΥΗΥΝΣΗ : Ρ. Ρ. — ΠΑΤΡΑ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΟΙΞΗ